

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ ΤΟΥ «ΓΚΟΕΛΑΝ»,

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΒΙΟΥ

Η Ζακελίνα, ζωηρή, εύθυμη, κάθησε μπροστά στο τιμόνι του αυτοκινήτου και ύστερα, γυρίζοντας προς την θύλα φώναξε στον άνδρα της:

— Μή φοβάσαι για μένα, αγάπη μου. Θα γυρίσω πριν από τα μεσάνυχτα !...

Ο άνδρας της, ένας κυλοσός με κόκκινο πρόσωπο, έρριξε μία ματιά στη θάλασσα, από το ανοικτό παράθυρο.

— Είπε τόσο ήσυχη !... Έκανε με κάποιο παράπονο. Ζακελίνα, δεν ξέρεις πόσο θα ήθελα να έρθω κι' εγώ μαζί σας !...

— Μά αφού ξέρεις πώς σε πειράζει ή θάλασσα ! του φώναξε εκείνη. "Επειτα, δεν θα λείπω κανένα αιώνα ! Μόλις τελειώσουν ή λεμβοδρομίες στις Κάννες, θα γυρίσουμε πάλι με το «Γκοελάν». Ώρεθουάρ, φίλε μου !...

Κι' έφυγε σαν άστραπή με το αεροδυναμικό αυτοκίνητό της. Ο άνδρας της, ο βιομήχανος Άνρι Σολάν, ξανακτύταξε τη θάλασσα με λυπημένο βλέμμα κι' έπειτα, έκλεισε το παράθυρο και ξαναγύρισε στην πολυθρόνα του για να διαβάση τις πρωινές εφημερίδες.

Σε λίγο, ή Ζακελίνα, αντί να τραθήξη για το λιμάνι, όπου περίμενε τους έκδρομείς το «Γκοελάν», άφησε το αυτοκίνητό της σ' ένα γκαράζ του Σαιν Ραφάελ και έφτασε γρήγορα στο σιδηροδρομικό σταθμό όπου την περίμενε ο Ρολάν Έρμιέ, ο νέος κι' όμορφος διευθυντής του εργοστασίου του άνδρός της.

Ο Ρολάν ήταν παντρεμένος κι' αγαπούσε μ' ένα ήρεμο κι' άγνο έρωτα τη γυναίκα του. Μά ή ζωή, με τις ξαφνικές άναποδιές της, τον είχε κάνει σκληρό κι' αδιάφορο. "Επειτα, όταν χρεωκόπησε ή επιχείρησή του, έρθηκε στο πρόσωπο της Ζακελίνας, τη γυναίκα που τον έσωσε από την καταστροφή. Αυτόν τον γνώρισε στον άνδρα της κι' αυτή πάλι τον έπεισε να προσλάβη τον Ρολάν ως διευθυντήν στο εργοστάσιό του. Κι' έτσι, ο Ρολάν είχε ξαναβρή το θάρρος του κι' είχε εξασφαλίσει το ψωμί της γυναίκας του και των παιδιών του.

Η Ζακελίνα δεν ήταν ούτε πολύ όμορφη, ούτε πολύ νέα. Μά είχε το άκατανίκητο θέλητρο της επιπόλαιης, της φιλάρεσκης, της άμαρτωλής γυναίκας.

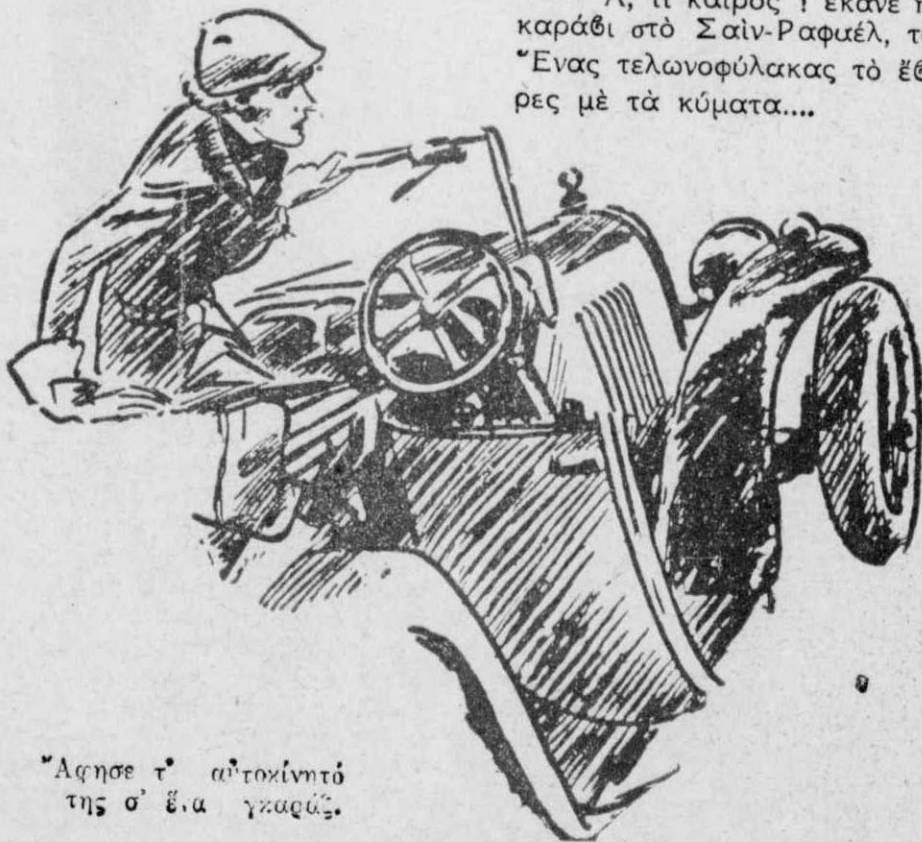
Ο Ρολάν την είχε γνωρίσει, ένα βράδυ, σ' ένα εύθυμο κέντρο της Μονμάρτρης, είχε χορέψει μαζί της, είχε μεθύσει από το όρωμά της κι' από εκείνη τη στιγμή ένοιωσε γι' αυτήν ένα τρελλό πάθος που τον έκανε να ξεχαστή την άλλη μέρα στην άγκαλιά της. Από τότε, δύο ολόκληρα χρόνια, ήταν τρυφερός φίλος της...

Εκείνη την ημέρα λοιπόν ή Ζακελίνα είχε σχεδιάσει αυτήν την τρελλή φυγή τους από τη Νίκαια. Θα έλεγαν, αυτή στον άνδρα της, τον Άνρι Σολάν κι' εκείνος στην γυναίκα του, την Έλιάνα, πώς θα πήγαιναν με το «Γκοελάν» και μαζί με άλλους τριάντα έκδρομείς για να παρακολουθήσουν τις λεμβοδρομίες, στις Κάννες. Κι' έτσι, θα συναντιόντουσαν στον σταθμό και θα πήγαιναν να περάσουν μία ολόκληρη μέρα μαζί στη Τραιγιά, σαν δυο έρωτευμένοι.

***

Από το ανοικτό παράθυρο του βαγονιού, κύτταζαν και οι δυο τη γαλανή θάλασσα που άστραφτε από τον ήλιο. Η Ζακελίνα έκανε σαν τρελλή από τη χαρά της. Μά κι' ο Ρολάν ήταν εύχαριστημένος. Βέβαια, ή Έλιάνα ήταν υπόδειγμα συζύγου και μητέρας, μά ήταν ψυχρή, πρακτική, χωρίς κανένα ιδανικό, μία αυστηρή γυναίκα που έβλεπε μ' ένα πολύ πρακτικό μάτι τη ζωή. Ποτέ της δεν είχε κάνει καμμιά τρέλλα. Κι' ωστόσο, ο Ρολάν την άπατούσε με μία άλλη, με μία φιλάρεσκη κι' επιπόλαιη γυναίκα που ήταν ή προσωποποίησης της τρέλλας.

Αυτό το πρωινό ταξίδι τους δεν κράτησε περισσότερο από μία ώρα. Στην Τραιγιά βρήκαν

Άφησε τ' αυτοκίνητό της σ' ένα γκαράζ.

ένα απόμερο και ήσυχο ξενοδοχείο κοντά στη θάλασσα κι' άποσύρθηκαν άμέσως στο δωμάτιό τους.

Το άπόγευμα, όταν κατέθηκαν για να φάνε, ο κυριός είχε αλλάξει. Βρχειά και μαύρα σύννεφα είχαν σκεπάσει τον ουρανό. Κ' είχε σηκωθεί ένας άγριος άερας που παρέσυρε τα παντα, σαν να είχε ξεσπάσει ξαφνικά στη θάλασσα ένας τρομακτικός τυφώνας.

Ο Ρολάν τώρα, καθώς κύτταζε τη Ζακελίνα μ' ένα ψυχρό βλέμμα, εύριοκε πώς δεν ήταν διόλου δροσερή. "Επειτα, ή μελαχρινός δεν του άρεσαν. Πώς είχε μπλέξει μ' αυτήν την γυναίκα ; Η Έλιάνα ήταν ξανθή κι' είχε ένα ολόδροσο πρόσωπο.

Επιπόλαιη, ή Ζακελίνα πήρε δυο κάρτ-ποστάλ κι' έτοιμάστηκε να γράψη το ένα για να το στείλη στον άνδρα της.

— "Οχι, τρέλλες... έκανε ο Ρολάν σοβαρός.

— Μά αν δεν στείλουμε αυτές τις κάρτ - ποστάλ, ένω στον άνδρα μου κι' έσύ στην γυναίκα σου, θα κάνουμε μία μεγάλη άνοησία !... Θα τις λάβουν ύστερ' από δυο ώρες και θα πιστέψουν ότι ύστερ' από τις λεμβοδρομίες κάναμε μία μικρή έκδορμή ως την Τραιγιά.

Ο Ρολάν σήκασε τους ώμους του αδιάφορα. Η Ζακελίνα τον πείραζε στα νεύρα. Εκείνη όμως, δίχως να προσέξη διόλου την ξαφνική εκείνη άλλαγή του, άρχισε να του μιλά για τον άνδρα της που την εύρισκε γελοίο και για τη ζωή της, που την θεωρούσε κοντά του άφορητη σκλαβιά. "Α, ναι, ήταν μία άσυνείδητη... Ο Ρολάν ένοιωσε ένα άκατανίκητο μίσος γι' αυτήν.

— Κι' έσύ ; τον ρώτησε κατόπιν ή Ζακελίνα. Πώς τα περνάς με τη γυναίκα σου ;

Ο Ρολάν δεν είχε να της εκμυστηρευθή τίποτε. Ντροπέταν μάλιστα που είχε μιλήσει άλλοτε σ' αυτήν τη γυναίκα για την Έλιάνα.

Εκείνη τότε θύμωσε.

— "Α, για άκουσε, του είπε, αν αγαπάς άκόμη τη γυναίκα σου, τί ήρθες να κάνης εδώ πέρα ;

Ο Ρολάν έτοιμάστηκε να της άπαντήσει: «Αυτό άκριβώς δεν μπορώ να καταλάβω», μά συγκρατήθηκε. Και την άφησε να το μιλά πάλι για τον έαυτό της. Ήταν άνυπόφορη.

«Πώς γοητεύθηκα από τα μαραμένα θέλητρα αυτής της άσυνείδητης γυναίκας ;...» συλλογίστηκε.

Όταν ανέβηκαν πάλι στο δωμάτιό τους, ή Ζακελίνα άρχισε να μιλήσει σαρκαστικά για το άσπρο καράθι, το «Γκοελάν» με τους έκδρομείς. "Επειτα χτύπησε το κουδούνι για να τους φέρουν λίγο πιυτό. Δεν παρουσιάστηκε όμως κανείς. Μά τί ; είχε έρηϊώσει το ξενοδοχείο ; "Υστερ' από μισή ώρα τέλος παρουσιάστηκε άξαφνα ή γυναίκα του ξενοδόχου. Ήταν κατάχλωμη, ταραγμένη και πριν ανοίξη το στόμα της, ο Ρολάν κατάλαθε πώς είχε συμβη κάτι τρομερό, μία συμφορά.

— "Α, τί καιρός ! έκανε ή ξενοδόχος. Ξέρετε ; Βούλιαξε ένα καράθι στο Σαιν-Ραφάελ, το «Γκοελάν», με τριάντα έκδρομείς. Ένας τελωνοφύλακας το έβλεπε να παλεύη δυο ολόκληρες ώρες με τα κύματα....

— Σώθηκε κανείς ;... ψιθύρισε ο Ρολάν.

— Κανείς ! του άπάντησε με φρίκη ή ξενοδόχος.

Ο Ρολάν και ή Ζακελίνα κυτάχθηκαν θαθεία στα μάτια. Είχαν χλωμιάσει και οι δυο κι' είχαν σκύψει το κεφάλι, ντροπισμένοι. "Επειτα, όταν έμειναν μόνοι, άρχισαν να μαζεύουν σιωπηλοί τα ρούχα τους που ήταν σκορπισμένα έδω κι' εκεί. Η Ζακελίνα δεν εύρισκε την έσάρπα της και γκρίνιαζε. "Όταν όμως έτοιμάθηκαν πειά, είδαν πώς δεν ήξεραν τί να κάνουν. Κάθησαν άποθαρρημένοι, ανατριχιάζοντας στο κάθε ούρλιασμα του άνέμου. Σε λίγη ώρα, ή Ζακελίνα με πνιγμένη φωνή, τον ρώτησε ;

— Και τώρα ; Τί θα κάνουμε ;

Πώς θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν ; Με ποιό άλλοθι ; Δεν υπήρχε καμμιά άδιέξοδος ! Το σ... θα ξεσπούσε με πάτα-

ταγο και θα κατέληγε στο διαζύγιο. Κ' οί δυο, για μια τρέλλα, είχαν καταστρέψει τη ζωή τους.

— Δεν μπορούμε να γυρίσουμε στο σπίτι... ψιθύρισε η Ζακελίνα.

— Δεν μπορούμε;... Μή λές ανοησίες! τής φώναξε ο Ρολάν.

Κι' ωστόσο, ανέγνώριζε πώς είχε δίκιο. Η Έλιάννα δεν θα τον συγχωρούσε ποτέ. Θα τον μισούσε σ' όλη της τη ζωή. Και τὰ παιδιά;... "Όχι! Δεν μπορούσαν, φυσικά, να ξαναγυρίσουν στα σπίτια τους. Τι τους έμενε λοιπόν να κάνουν; Να έξαφανισθούν; Μά πώς; Πώς θα έκαναν τούς νεκρούς; Ήταν αδύνατο.

Ο Ρολάν έρριξε μια ματιά στην άμυαλη φίλη του. Του φάνηκε πιο άσκημη, πιο ανυπόφορη από κάθε άλλη φορά. Δεν άξιζε να τη λυπηθεί. Έπρεπε να την παρατήση. Να ξαναγυρίση στη γυναίκα του.

Έπειτα κ' οί δυο τους φυθόντουσαν ν' αρχίσουν μια καινούργια ζωή. Δεν ήταν πειά είκοσι χρόνων. Αυτή η μεγάλη περιπέτεια τούς τρόμαζε.

***

Είχε νυχτώσει. Είχε πάψει να θρέχη. Η Ζακελίνα σηκώθηκε, έβασπε τὰ ωχρά χείλη της, πουδραρίσθηκε κι' έσιαξε τὸ καπέλλο της. Αυτή η φιλαρέσκειά της έκανε έξω φρενών τον Ρολάν.

— Άκουσε, αγάπη μου... τὸ εἶπε.

— Άφησέ με ήσυχο! τής απάντησε απότομα.

— Χωριάτη!... τὸ φώναξε με περιφρόνησι η Ζακελίνα.

Ύστερ' άνοιξε τὴν πόρτα και πρόσθεσε:

— Έμπρός! Πρέπει να γυρίσουμε στὰ σπίτια μας. Έπειτα βλέπουμε τί θα κάνουμε.

— Πάμε! τής απάντησε αποφασιστικά ο Ρολάν.

Ο άέρας φυσούσε με λύσσα μέσα στην άγρια νύχτα. Προχώρησαν γρήγορα, ανασαίνοντας με άγωνία κι' έφτασαν δίχως να τὸ καταλάβουν στον σταθμό. Ήταν κατασκότεινος. Ένας υπάλληλος, πὸν περνούσε μ' ένα κόκκινο φανάρι, τούς εξέγησε πὸς δεν υπήρχε πειά κανένα τραίνο για τὴ Νίκαια.

Η Ζακελίνα κάθησε αποθαρρημένη σ' ένα ξύλινο πάγκο.

— Θεέ μου! Τί θ' άπογίνω; ψιθύρισε.

Ο Ρολάν, από ματαιοδοξία, θιάσθηκε να τής απαντήσει.

— Κι' εγώ; Δεν είμαι κοντά σου;

Έκείνη ξέσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο, πὸν έκανε να τὴ μισήση περισσότερο. Έπειτα, έξω φρενών από τὴ λύσσα του, έρριξε άπάνω της ὄλο τὸ βάρος τής ευθύνης, τὴν κατηγορήσε πὸς αὐτὴ ήταν ἡ αἰτία τής καταστροφῆς τους, τὴν ταπεινώσε, τὴν έξευτέλισε. Τὰ λόγια του έσβυναν μέσα στὰ οὐρλιάσματα τὸν άνέμου... Σηκώθηκαν σὲ λίγο, αποφασισμένοι να σταματήσουν τὸ πρῶτο αυτοκίνητο πὸν θα συναντούσαν. Μά ὁ δρόμος ήταν έρημος. Πέρα, σὴ θάλασσα, τὰ κόκκινα φῶτα τῶν ναυαγοσωστικῶν διέγραφαν σπασμωδικὸν κύκλον.

Κ' οί δυο τους, έκρυσαν τὰ δάκρυά τους και προχώρησαν μέσα σὴν νύχτα. Αἰχμάλωτοι ὁ ένας τὸν άλλου, θανάσιμοι έχθροί, τραβοῦσαν σιωπηλά πρὸς τὴν καταστροφή τους.

Η Ζακελίνα περπατοῦσε σὴν άκοη τὸν δρόμου. Πὸν πέρα, άνοιγόταν μιά άβυσσος. Στὸ θάθος, σκοτεινή, άγρια, ἡ φουρτουνιασμένη θάλασσα.

Ο Ρολάν, σκυθρωπός, παράξενος, πῆγε κοντά της.

— Άς τραθήξουμε μαζί... τής εἶπε. Δεν εἶνε μακριά. Καμμιά εἰκοσαριά χιλιόμετρα... Τὰ έξημερώματα θα έχουμε φτάσει...

Η Ζακελίνα ανατρίχιασε. Η φωνή τὸν Ρολάν ήταν βραχνή, άλλόκοτη. Γιατί άρά γε; Από ένστικτο, ένιωσε ὄτι τὴν άπειλοῦσε κάποιος κίνδυνος. Μά δεν πρόφθασε να προφυλαχθῆ. Μόλις έκανε πρὸς τὰ πίσω, ὁ Ρολάν μ' ένα οὐρλιασμα λύσσας τὴν έσπρωξε σὴν άβυσσο. Η Ζακελίνα με μιά πνιγμένη φωνή, έπεσε από ψηλά σὴν μαύρη θάλασσα.

Ο Ρολάν έσκυψε σὸν χεῖλος τὸν κρημνοῦ, μά δεν άκουσε τίποτε άλλο παρά τὸν άγριο θρόντο τῶν κυμάτων στὸς βράχους. Έπειτα έβγαλε από τὴν τσέπη του ένα μαντήλι και σκούπισε τὰ χέρια του πὸν ήταν ματωμένα. Η Ζακελίνα τὸν εἶχε ξεσκίσει με τὰ νύχια της. Ύστερα, τὸ έκανε ένα κουβάρι και τὸ πέταξε σὴν θάλασσα. Η νύχτα ήταν κατασκότεινη. Προχώρησε σαν τρελλός, μπροστά, σὸν έρημο δρόμο. Κι' άργά, κατὰ τὸ μεση-

μέρι έφθασε σὴν Νίκαια.

***

Στὴν παραλία, τὸ πλήθος περίμενε άκόμη, μ' άγωνία, τὰ ναυαγοσωστικά. Ο Ρολάν, κατάχλωμος, με κόκκινα μάτια, πέρασε σαν φάντασμα άνάμεσα από τὸν κόσμο, άνέβηκε σὸν Φρέζ και μπῆκε σὸν κῆπο τὸν σπιτιοῦ του. Η Έλιάννα, μόλις άκουσε τὰ θῆματά του έτρεξε σὴν έξώπορτα. Χλωμῆ κι' έκείνη, με δακρυσμένα μάτια, τὸν κύτταζε κατάπληκτη. Ήταν άλήθεια; Ήταν ὁ Ρολάν; Ζωντανός;

Με μιά ξαφνική κραυγή χαρᾶς τὸν έσφιξε σπασμωδικά σὴν άγκαλιά της.

Μερικὲς γειτόνισσες έτρεξαν άνήσυχες κοντά του κι' άρχισαν να τὸν ρωτοῦν για τὸ ναυάγιο.

— Δεν ξέρω πὸς γλύτωσα... ψιθύρισε. Πιάσθηκα από ένα ξύλο... και θγήκα σὴν Τραιγιά.

— Στὴν Τραιγιά; Μά τὸ καράβι θούλιαξε μπροστά σὴν Ναπούλ! φώναξε μιά γυναίκα.

Έκείνος γούρλωσε τὰ μάτια του από τὸν τρόμο.

— Θέλω να πῶ πὸς... Νά, κι' εγώ δεν ξέρω πὸς θρέθηκα... ψιθύρισε με μισόσβυστη φωνή.

— Ο καύμένος! έκανε τότε μιά άλλη γυναίκα. "Όταν θα ήσυχάση, θα συνέλθη...

Η Έλιάννα τὸν τράβηξε μέσα και τὸν ξάπλωσε σὸν κρεβάτι.

Μά σὲ λίγο έφθασε ὁ Σολάν.

— Κ' ἡ Ζακελίνα μου; τὸν ρώτησε με άγωνία. Ξέρεις τίποτε για τὴ Ζακελίνα; Τὴν εἶδες;

— Δεν ξέρω! Δεν ξέρω τίποτα! στέναξε ὁ Ρολάν.

Ο βιομήχανος τότε ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Άγάπη μου!... Άγάπη μου!.. έλεγε με ραγισμένη φωνή.

Μά ἡ Έλιάννα τὸν παρηγόρησε. Θα εἶχε σωθῆ και ἡ Ζακελίνα, ὅπως κι' ὁ Ρολάν. Έπρεπε να ήσυχάση και να περιμένη...

Ο Σολάν, σωστό έρείπιο από τὸν πόνο, έφυγε για να ξαναγυρίση σὴν παραλία. Η Έλιάννα τότε, έσκυψε πάνω από τὸν άνδρα της κι' άρχισε να τὸν φιλάη με τρυφερότητα στὰ μαλλιά και σὸν σῶμα.

— Ρολάν!... Άγαπημένε μου Ρολάν!... τὸν έλεγε κλαίγοντας από τὴ χαρά της.

Έκείνος ψιθύρισε με μιά παράξενη φωνή:

— Έλιάννα...

Κ' ύστερα θυθίστηκε σ' ένα λήθαργο.

***

Η Έλιάννα τότε πρόσεξε ὄτι τὰ ρούχα του δεν ήταν βρεγμένα από τὴ θάλασσα. Έπειτα, έψαξε στὶς τσέπες του και θρήκε ένα ζευγάρι γυναικεία γάντια και μιά πουντιέρα μ' ένα άδαμαντοκόλλητο «Z.» Κι' άξαφνα, μιά ιδέα έλαμψε σὸν πνεῦμα της: Ο Ρολάν δεν ήξερε κολῦμπι! Πὸς λοιπόν εἶχε σωθῆ; Και πὸς δεν εἶχαν θραχῆ τὰ ρούχα του; Κι' αὐτὸ «Z»; Ποιανῆς ήταν τὰ γάντια και ἡ πουντιέρα;

Με μιά άστραπιαία ταχύτητα φαντάσθηκε άμέσως τὴν τραγική περιπέτεια. Τὰ γάντια και ἡ πουντιέρα ήταν τής Ζακελίνας! Η Έλιάννα εἶχε υποψιασθῆ τὶς σχέσεις τους. Ήξερε πὸσο άσπυτος, πὸσο άπιστος ήταν ὁ Ρολάν... Λοιπόν; Δεν είχαν πάει με τὸ «Γκοελάν»; Εἶχαν φύγει κρυφά με τὸ τραίνο;

— Θεέ μου! ψιθύρισε ἡ Έλιάννα και γονάτισε μπροστά σὸν κρεβάτι. Ο Ρολάν λοιπόν, για ν' άποφύγη τὸ σκάνδαλο, εἶχε σκοτώσει τὴ Ζακελίνα;

Για μιά στιγμή ένιωσε πὸς ήταν μόνη σὸν κόσμο, ὀλομόναχη, με τὰ παιδιά της. Και ανατρίχιασε. Αυτή ἡ μοναξιά, μακριά από τὸ Ρολάν τὴν τρόμαζε...

Σὲ λίγο άκούσθηκαν ἡ φωνές τῶν παιδιῶν σὸν κῆπο. Η Έλιάννα θγήκε από τὴν κρεββατοκάμαρα κι' έτρεξε κοντά τους. Με δάκρυα στὰ μάτια τὰ έσφιξε σὴν άγκαλιά της, με άπόγνωσι. Άξαφνα ὅμως άκούσθηκε, βραχνή, άγωνιώδης, ἡ φωνή τὸν Ρολάν, πὸν φλογιζόταν από τὸν πυρετό.

— Έλιάννα!... Έλιάννα!... Έλιάννα!..

Τὴν εἶχε γνωρίσει ένα βράν σ' ένα εἶθιο κέντρο τῆς Μονμάρτης.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ «ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ,, ΤΟΥ ΣΑΑΝΤΗ

(Από τὸν κυκλοφοροῦνται κατ' αὐτὰς τόμον τῶν μεταφράσεων τοῦ περιηγήμου Πέρσου ποιητοῦ ἀπὸ τὸν διακεκριμένον ποιητὴν καὶ συνεργάτην μας * * * ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ).

Σὰν δὲν τὸ θέλη ἕνας Θεὸς, τὸ δίχτυ τοῦ ψαρᾶ
ψαράκι δὲ θὰ πιάσῃ.

Καὶ πρὶν νὰ φθάσῃ ἡ ὥρα του κι' ἀπὸ τὸ ἀκροθαλάσσι
νὰ πεταχθῆ, δὲ χάνεται κι' ἀπάνω στὴν ζηρά.

* * *

Σφάλα τὴν πόρτα τῆς χαρᾶς σπιτιοῦ, πὺ ἐκεῖθε θγαίνει
φωνὴ γυναίκεια ἀστόχαστη, καὶ ἀκούει ὅποιος διαβαίνει.

* * *

Κανεὶς δὲ νοιώθει τῆς ζωῆς τὴ δόξα καὶ τιμὴ,
δίχως μὲ λίγης συμφορᾶς τῆ μαύρη δοκιμῆ.

* * *

Πετυχημένη ρετινιά, εἶνε ἴδια μαχαιριά,
ποῦ γιὰ καιρό, μὲ θάσανα καὶ πόνους, σὲ μαραίνει.
Μπορεῖ νὰ γιάνῃ μιὰ φορὰ μὲ κόπυ καὶ φλουριά,
μὰ... τὸ σημάδι μένει !

* * *

Στὴν ἐρωμένη, πὺ ἔκαμε χίλιες ἀγάπες, μὴ,
μὴ δώσης τὴν καρδιά σου !

Τὴ δίνεις μόνο μιὰ στιγμή,
κι' ἔπειτα μένεις ἔρημος στὴν ἔρημη μοναξιά σου.

* * *

Ὅπ' ἀφήνει τὴν καρδιά του, στὴν ἀγάπη καὶ στὴν ἔννοια,
λες κι' ἀφήνει σ' ἄλλα χέρια νὰ τὸν σέρνουν ἀπ' τὰ γένεια.

* * *

Σὰν δὲν θαμπώνει ἡ ὄψη σου καὶ τὸ χρυσαφικό σου
τὰ μάτια ἐκείνης πὺ ἀγαπᾶς καὶ πὺ δὲν σ' ἀγαπᾶ,
τότε ὁ χρυσὸς καθρέφτης σου κι' ὁ ἀμέτρητος ὁ θιός σου
εἶνε ἴδια σκόνη σ' ἔρημο, πὺ ὁ ἄνεμος σκορπᾶ.

* * *

Κι' ἂν μιὰ γυναίκα θὰ σοῦ πῆ: «Δὲ θέλω τὴν καρδιά σου,
μὰ τὸ κορμί τὰ χὰδια σου», φυλάξου ἐσὺ καὶ πάλι.
τί εἶνε πολὺζερη' ἀγρυπνο τὸν κυνηγὸ στοχάσου,
ποῦ τὸ καπλάνι ἀργοκυττᾶ στὰ θρόχια του νὰ θάλῃ.

* * *

Μιὰ γυναίκα ἀπόψε σοῦπε τ' «ὄχι;»
Αὔριο μὲ τὸ «ναί», γλυκοξυπνᾶ.
Μὰ σ' αὐτὰ τὰ δυό, κ' ἡ Μοῖρα τῶχει
τὸ δικό της: «Ἰσως». Κι' ἡ ἀγάπη, νά !

* * *

Κακὸ μαντάτο, πὺ μπορεῖ φτωχὴ καρδιά νὰ κάψῃ,
ἄφησε ἕνα ἄλλον νὰ τὸ πῆ καὶ νὰ τὴ δῆ νὰ κλάψῃ.
Ἄηδόνι ! πάντα φέρνε μας τῆς Ἄνοιξης τραγουδι,
κι' ἄσε τὴν ἄγρια τὴ φωνὴ τοῦ πόνου, γιὰ τὸ θοῦδι.

* * *

Ὅσο ὁ ἄνθρωπος σωπαίνει, νὰ τὸν νοιώσης δὲν μπορεῖς,
οὔτε ξέρεις τὸ τί κρύβει, μέσ' στὸ νοῦ του ἢ στὴν καρδιά,
Δάσος πὺ ἤσυχα λουφάζει, γιὰ ἤσυχον μὴν τὸ θαρρῆς.
μπορεῖ καὶ νὰ κρύβῃ ἀγρίμι, κοιμισμένο στὰ κλαδιά.

* * *

Τῆ; καλωσύνης τὸ δεντρί, στὸ μέρος πὺ ριζώνει,
πετοῦν κι' ἀνοῦν οἱ κλώνοι του στὸν οὐρανὸ καὶ πέρα.
Μ' ἀπ' τοὺς καρπούς του ἂν λαχταρᾶς νὰ γλυκαθῆς μιὰ
(μέρα,
μὴ θάνῃς, γνώμη ἀλλάζοντας, στὴ ρίζα τὸ πριόνι...

* * *

Ἐμπορας ἔχασε λεφτὰ πολλὰ καὶ λέει στὸ γυιό του:
— Κράτα κρυφὴ τὴν εἶδηση καὶ σ' ὄλους καὶ στὸν ἕνα.
— Στὸν ὀρισμὸ σου; ἀπάντησε. Μὰ ποῖο 'ναι τὸ κακό του,
ἂν ποῦμε τὸ τί σοῦτυχε, πὺ νοιάζει μόνο ἐσένα ;
— Γιατί δυὸ θᾶναι τὰ κακά: Τὸ ἕνα ὁ χαμός' καὶ τ' ἄλλο
τοῦ γείτονα ἢ κρυφὴ χαρὰ, κι' αὐτὸ 'ναι πιὸ μεγάλο !
Μετ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἄφησε τὰ παιδιὰ στὴν τραπεζαριά κι' ἔτρεξε κοντὰ του. Μιὰ
ἀπερίγραπτη πίκρα τῆς θάραινε τὴν καρδιά. Δὲν ἀγαποῦσε πειὰ
τὸν ἄνδρα της, μὰ δὲν μπορούσε νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτόν. Τὰ παι-
διὰ δὲν ἔπρεπε νὰ μάθουν τίποτε. Ναί ! Τίποτε....

Ὁ Ρολάν τὴν κύτταξε θαθειά στὰ μάτια, μὲ ἀγωνία.
— Ἐλιάνα, ἔκανε, παραληροῦσα. Ἐλεγα τίποτε στὸν ὕπνο
μου ;...

Ἐκεῖνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι.
— Ἐλεγεσ κάτι ἀσυνάρτητα λόγια... τοῦ ἀπάντησε. Δὲν κα-
τάλαβα τίποτε... Ἡσύχασε... Αὔριο θὰ εἶσαι τελειῶς καλά... Ἦ-
ταν μιὰ ἀσκημη περιπέτεια, πὺ πέρασε...

Κ' ἡ Ἐλιάνα, κρύβοντας τὰ δάκρυά της ξαναγύρισε κοντὰ
στὰ παιδιὰ της. ΜΑΡΣΕΛ ΒΙΟΥ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Μὲ 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 8 δραχμὰς ἀποκτᾶτε τὰ
ἑξῆς ἀριστουργήματα :

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,
Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

«Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,
Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

«Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,
Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,
Τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,
Τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

Στὸν τόμον τῆς «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται καὶ
ἡ γεμάτη πάθος ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς «ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ
ΡΙΜΙΝΙ» καὶ οἱ παθητικοὶ «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
ΜΑΡΓΚΟ».

«Ὁ ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,
ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Ἐπίσης τὸ 7ον βιβλίον τοῦ «Μπουκέτου» — «Οικογένεια», τὸ
ὁποῖον περιέχει τὰ δύο ἀριστουργήματα:

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,
Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,
Τῆς ΝΤΕΛΛΥ

Καθὼς τὸ 8ον καὶ τὸ 9ον βιβλίον:

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,
τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ
Τοῦ ΕΤΕΝΣΕΛ.

Ὅμοιως μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμὰς 8 ἀποκτᾶτε καὶ τὴν
«ΠΑΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Ὀνορέ Μπαλζάκ καὶ τὴν «ΣΦΙΓ-
ΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ δέκατον βιβλίον :

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ
τοῦ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς
τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμὰς 5 διὰ
τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἑξῆς βιβλία!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Ἡ ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καὶ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ

ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(οὗο τόμοι ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας)
(καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

πὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας,
καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.
Εἰδοποιῶνται ὁμῶς οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ
πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, κατ'
ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφη-
μερίδων.